

REORGANISATIE ALARMPOSTEN: MEERDERE WEGEN LEIDEN NAAR ROME

De organisatie van de brandweeralarmcentrales (AC's) en de centrale posten ambulancevervoer (CPA's) is in beweging. Kwalitatieve eisen, zoals de (dubbele) 24-uursbezetting van de alarmposten, de opleiding van de centralisten en adequate materiële voorzieningen brengen hoge kosten met zich mee. Vergroting van de verzorgingsgebieden is een bekende beleidsmaatregel om de kosten-kwaliteitverhouding te verbeteren. Met schaalvergroting wordt leegloop op de alarmposten tegengegaan en kostenspreiding bewerkstelligd. De organisatie van het ambulance-vervoer en de aanpak van de rampenbestrijding lijken eveneens in de richting van schaalvergroting te gaan. Maar zo simpel is het niet. Diverse overheden en andere (professionele) instanties met verschillende belangen en visies, beïnvloeden de besluitvorming over de reorganisatie en de gebiedsindelingen van de CPA's en de AC's. Uit dit krachtveld komen, bij gebrek aan eenduidig rijksbeleid, per regio uiteenlopende antwoorden op de kosten-kwaliteitsproblematiek. Berenschot deed een onderzoek naar de huidige situatie en de tendensen in opdracht van de drie gemeentekringen in Twente. De resultaten, voorafgegaan door een praktijkvoorbeeld.

Twente kent drie intergemeentelijke samenwerkingsverbanden. Het samenwerkingsverband Enschede (260.000 inwoners) voert het bestuur over een AC en een CPA. De gemeentekring Midden-Twente (140.000 inwoners, hoofdplaats Hengelo) heeft eveneens een afzonderlijke AC en CPA. De kring Almelo (190.000 inwoners) heeft een combicentrale voor brandweer en ambulancevervoer in de vorm van het facilitair bedrijf "Regionale Alarm Centrale" (RAC).

De kosten-kwaliteit verhouding bij de vijf centrales loopt uiteen. In Enschede voldoet de kwaliteit van de dienstverlening in termen van bezetting en opleidingsniveau ruimschoots aan de gestelde normen. Bovendien heeft men, gebruik makend van de koppeling aan de basisdiensten (BAGD en brandweerkazerne), extra voorzieningen kunnen treffen. Gezien de COTG-minimumnorm van 400.000 inwoners, zou de CPA (voor de gemeente) een financieel knelpunt moeten vormen. Door gedeeltelijke personeelsinzet van de ambulance-dienst op de centrale (binnen de toegestane normering) doet zich het knelpunt in de praktijk niet voor.

Ook in Midden-Twente zou men voor de CPA een financieel knelpunt verwachten. De gemeentekring heeft hier echter eveneens met praktische maatregelen, de moeilijkheden het hoofd kunnen bieden (inzet ambulancepersoneel, 's nachts en in het weekend, doorschakeling naar de AC-brandweer). Wat bezetting (bij de AC) en opleidingsniveau (bij de CPA) betreft, voldoen AC en meldkamer moet continu permanent aan de algemeen aanvaarde normen.

Kring Almelo heeft met de integratie van AC en CPA dergelijke, met de schaal samenhangende, problemen kunnen oplossen. Bezetting, opleidingsniveau en kosten voldoen aan de normen met uitzondering van de opleidingseis voor CPA-centralist. Het RAC verwacht dit echter op korte termijn te kunnen ondervangen met een nieuwe specifieke opleiding voor centralisten AC/CPA.

De centrales brandweer en ambulancevervoer hebben zich in Twente dus in verschillende richtingen ontwikkeld. In de kring Almelo is bewust gekozen voor een integratie van AC en CPA, waarbij is uitgegaan van (het ontwikkelen van) van een specifieke

centralisten-functie in een "facilitair bedrijf".

Met name bij CPA-Enschede is de specifieke know-how van de ambulancecentralist benut om het pakket aan diensten uit te breiden met een huisartsentelefoon dienst c.a.: de zogenaamde "plus-functies".

Maar simpel is het allerminst, om te komen tot een eenduidige schaalvergroting te komen. Het effect van technologische ontwikkelingen maakt de afweging van investeringen in verbindingssystemen complexer. Het is immers dikwijls moeilijk in te schatten welke nieuwe mogelijkheden zich op korte en middellange termijn zullen voordoen.

In dit artikel geven we de reorganisatietendensen. We schetsen drie typen (basisprofielen) alarmposten. Elk type kent mogelijkheden en beperkingen voor verbetering van de kosten-kwaliteitverhouding.

Taak provincies

De rijksoverheid (WVC) streeft met het oog op kwaliteitsverbetering en efficiency naar kostenbeheersing en schaalvergroting van de CPA's. Richtsnoer is hierbij nog steeds een verzorgingsgebied van 400.000 à 700.000 inwoners. Het is evenwel een taak van de provincies de CPA-gebieden vast te stellen. De provinciebesturen voelen daarbij de hete adem in de nek van de inspecties voor de volksgezondheid, die aandringen op kwaliteitsverbetering; schaalvergroting kan gepaard gaan met het verder ontwikkelen van expertise. Ook de ziektekostenverzekeraars houden de ontwikkelingen nauwlettend in de gaten: als financiers van de CPA streven zij met name naar zo laag mogelijke kosten. De intergemeentelijke samenwerkingsverbanden hebben oog voor deze aspecten. Maar zij brengen ook de kwaliteitsvoordelen van een kleinschaliger opzet onder de aandacht. Zaken als lokale bekendheid van de centralisten, samenhang met de

gemeenten treft en het overstijgt een brandweerregio, wie doet dan wat? Laat ik het anders zeggen. Bij de meeste rampen is gebleken dat de chaos die na een ramp uitbreekt vaak veel meer slachtoffers veroorzaakt dan de ramp zelf. Dat wijst erop dat het vooral gaat om goede plannen, een goed draaiboek, heldere bestuurlijke verantwoordelijkheden. Bij een echte ramp heb je een commandosituatione nodig. Dan kun je niet uitgebreid gaan discussiëren wie waarvoor verantwoordelijk is. Het moet gewoon vanaf het begin perfect lopen".

Tempo besluitvorming

Waar ligt het dan aan dat die verantwoordelijkheden zo lang onduidelijk zijn gebleven? Voorhoeve: "Aan het tempo van besluitvorming. Ik denk dat zowel het kabinet, de ambtelijke diensten als de volksvertegenwoordiging er veel te veel tijd voor hebben genomen. Al dat gekissebis over elkaars competenties. **We zijn een discussiedemocratie en geen rampsituaties gewend. In hele hoge nood heb je een, je zou haast zeggen, ouderwetse situatie nodig: iemand die de baas is en die alle neuzen één kant op zet**".

Verontrustend

Eén van de meest verontrustende uitkomsten van de enquête onder de gemeente-ambtenaren rampenbestrijding vindt de heer Voorhoeve het feit dat 60% van de gemeenten geen opvangplan en 52% geen waarschuwingssysteem heeft. "Dat is toch het begin der wijsheid...een systeem om mensen te waarschuwen dat er ergens een chloorwolk aankomt. Kijk, dat driekwart van de ambtenaren rampenbestrijding problemen verwacht als er een ramp plaatsvindt, dat zegt me niets. Natuurlijk leidt een ramp tot problemen. Dat er geen systeem is om je bevolking in veiligheid te brengen, dat is voor mij veel alarmerender." Hij herinnert aan de ontploffing bij Muiden Chemie enkele jaren terug. "Er ontstond een chaotische situatie. Eén van de gisse journalisten vroeg: maar is er dan geen plan om aan dat soort situaties het hoofd te bieden? Waarop een gemeente-ambtenaar toen zei dat er wel een plan was, maar dat niemand het kon vinden".

Voorhoeve lacht breeduit en herhaalt nogmaals: "Het is een kwestie van organisatie. Je moet bij een grote ramp onmiddellijk goederen die je nodig hebt kunnen vorderen. Vervoersmiddelen om mensen te evacueren, geneeskundige voorzieningen. Neem de voorbereiding bij ziekenhuizen. Een aantal jaren

geleden werd er onderzoek gedaan naar de mate waarin ziekenhuizen zijn voorbereid in geval ze op één moment grote hoeveelheden slachtoffers moeten opnemen. Dat zijn ze niet of in ieder geval ruim onvoldoende".

Kamer moet kritischer

"Het bestuur moet er aandacht aan besteden. Ik moet ook wel zeggen dat de Kamer er kritischer mee bezig moet zijn. Af en toe, dan leeft het weer op, maar daarna zakt het weer weg. Dat is ook wel te begrijpen, want in een gelukkige democratie als de onze vindt niemand het leuk om over rampen te praten. Bovendien maken de kiezers zich er toch niet zo vreselijk veel zorgen over. Dat is alleen het geval bij bijna-rampen, die maar summier de pers halen. Bij de gemiddelde kiezer staat het niet bovenaan de lijst van aandachtspunten". Kunnen ambtenaren rampenbestrijding dan misschien onvoldoende duidelijk maken hoe belangrijk het is? "Dat is het, maar het gaat ook om een kwestie van prioriteit. Dat kun je de betrokken arb/cv niet verwijten, want die volgt zijn agenda die door het bestuur wordt gesteld. Dat bestuur zal er zelf veel meer mee bezig moeten zijn. Dit geldt vooral natuurlijk het gemeentebestuur. Er worden natuurlijk niet of nauwelijks vragen gesteld, behalve als het een keer misgaat, af en toe bij een oefening of na een gek stuk in de krant". Waarom is er zo weinig prioriteit bij bestuurders, is er dan toch sprake van een centenkwesitie? Voorhoeve: "Het loopt nog steeds goed af. Als men zou inzien hoe kwetsbaar ons land in wezen is, zou men er meer over spreken."

Publicaties

Wanneer wordt er nu in de Kamercommissie over gepraat? "De Kamercommissie van Binnenlandse Zaken praat er over bij de begrotingsbehandeling en naar aanleiding van concrete stukken; bijvoorbeeld toen de nieuwe Brandweer- en Rampenwet werd behandeld. Daarna zakt het weer weg. En door zo'n onderzoek van COT en Alert, publicaties daarover, zie je dat men zich toch het belang van het onderwerp weer realiseert en er wat aan wil gaan doen". Concreet, hoe wordt dat dan door uw collega's opgepakt? "In zoverre dat ze zeggen: 'Ja, dat is belangrijk en er zou wat aan moeten gebeuren. Punt, wat moeten we verder nog doen vandaagag'". Voorhoeve: "Het zou goed zijn als er eens een bijna-ramp plaatsvindt, iets wat wel goed afloopt, maar waarvan

iedereen behoorlijk schrikt."

"Ik was pas in een gemeente waar men een uiterst chique crisiscentrum had, met zelfs hotelfaciliteiten erboven voor het gemeentebestuur. Maar zo'n uitgave mag niet de eerste prioriteit zijn".

Korte termijn stellen

Is er sprake van een strategie om de zaak onder voortdurende aandacht te brengen? "Ja, we willen er op terug blijven komen. De belangrijkste punten vind ik het ontbreken van een opvangplan en waarschuwingssystemen. Ik denk dat de overheid een hele korte termijn moet stellen aan gemeenten om daaraan te voldoen. Verder moeten er meer oefeningen zijn, zodat de gebreken beter aan het licht komen en de mensen er eens een paar dagen mee bezig zijn." Extra geld?

"Ik weet niet of dat extra geld kost, daar ben ik niet zo van overtuigd. Ik denk dat we met het huidige beleid meer kunnen doen. De mensen en middelen zijn overal aanwezig, het is veeleer een kwestie van tijd, aandacht vrijmaken. Ik vind niettemin dat er op de rampenbestrijding niet bekniibeld mag worden. Ik heb me ook al een paar keer verzet tegen forse kortingen die werden voorgesteld. Ik overdrijf niet als ik zeg dat de VVD dat keer op keer heeft geblokkeerd. Eigenlijk vind ik dat het budget best wat mag stijgen; binnen dat budget is op een aantal punten toch wel bezuinigd de afgelopen tijd. En relatief gaat het om een klein budget."

Frequentie en ernst nemen toe

"De frequentie en ernst van rampsituaties gaat statistisch toenemen. In feite is dat ook al aan de gang. Dat is gestaafd met internationale cijfers, met gegevens van onder meer het Rode Kruis. De grootste frequentie en grootste aantallen slachtoffers zijn in de Derde Wereld. Dat zijn de meest rampgevoelige gebieden. Maar ook hier met een hoge bevolkingsconcentratie en veel industriële activiteit neemt de combinatie natuur- en milieurampen enorm toe. Alle reden om er nationaal en internationaal alle aandacht aan te besteden."

"Wat wij als fracties moeten doen, is een beetje blijven zeuren over het onderwerp. Iedere keer maar weer vragen over stellen, zodat het punt op de politieke agenda blijft. Want dat is het grootste gevaar: dat er niets gebeurt, dat het weinig leeft en tenslotte steeds lager op de prioriteitschaal terecht komt."

Marcel Bayer

Basisgezondheidsdienst en bestuurlijke beheersbaarheid zijn hier in het geding. De provinciebesturen zelf willen de afstemming op andere bestuurlijk-organisatorische gebiedsindelingen (zoals samenwerkingsgebied WGR, gezondheidsregio en brandweerregio) in de gaten houden. Sommige provincies (zoals Overijssel) vinden dergelijke beleids-criteria belangrijker dan de minimumnorm van 400.000 inwoners.

Het krachtenveld overziend, zal het niemand verwonderen dat de vaststelling van CPA-gebieden tot een topper in de provinciale politiek uitgroeit.

Positie AC's

De AC's maken doorgaans deel uit van de regionale brandweerorganisatie. De brandweerregio's zijn vrij recent vastgesteld. De organisatie en exploitatie van AC's is verder een enorme bevoegdheid van de samenwerkende gemeenten. Het besluitvormingsproces ziet er dus eenvoudiger uit dan bij de CPA's. Landelijk is een lichte trend naar schaalvergroting waarneembaar, in hoofdzaak ingegeven door kostenoverwegingen. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken heet daar wel oren naar. Maar BiZa stelt daarbij de vraag of brandweerregio's dan eigenlijk (ook) niet vergroot moeten worden, mede met het oog op een adequate rampenbestrijding, waarin de AC als zenuwcentrum fungeert. In recente gevallen heeft de staatssecretaris van BiZa zich bereid verklaard de met schaalvergroting van de AC's gemoeide kosten van aanpassing van het verbindingsnetwerk te vergoeden. Zij stelde als voorwaarde dat "de bestuurlijke wil" aanwezig moet zijn om de betrokken brandweerregio's samen te smelten.

Integratie/desintegratie

En de integratie tussen CPA's en AC's tot één zogenaamde combi-alarmcentrale? Circa 20 centrales werken in Nederland geïntegreerd, soms met een politiemeldkamer erbij. We hebben de indruk dat het integratiestreven momenteel enigszins terrein wint. Misschien dat daar de circulaire van de staatssecretaris van WVC van 12 januari 1988 een rol in speelt, die stelt dat aan combicentrales voordelen zijn verbonden; een betere bezetting van de meldpost, een goede bestuurlijke en operationele afstemming op andere hulpverleningsorganisaties en gezamenlijk gebruik van middelen. Hierbij wordt echter opgemerkt "dat evenals schaalvergroting ook integratie geen

doel op zich zelf is". Uit een oogpunt van gecoördineerde hulpverlening, met name bij de rampenbestrijding, bejegt BiZa de coördinatie eveneens positief.

In den lande staat de integratiegedachte borg voor felle discussies. Vaste thema's daarin zijn de vraag onder wiens operationele leiding de centrale zal staan, twijfel aan de deskundigheid van centralisten met een brandweerachtergrond voor behandeling van CPA-meldingen – en vice versa- en de (reële of veronderstelde) cultuurverschillen tussen de brandweer- en ambulancewereld. Het provinciaal bestuur van Noord-Holland stelde eind 1987 op nieuw de CPA-gebieden vast. Het huldigde als hard kwalitatief uitgangspunt dat een CPA gedurende 24 uur bezet moet zijn door een verpleegkundige. Dit standpunt leidde, in samenhang met de noodzaak tot kostenbeheersing, tot vergroting van CPA-gebieden. En daarmee tot desintegratie van combicentrales (Zaanstreek-Waterland en Amstelland-Meerlanden). Elders zien we juist combicentrales tot stand komen; een recent voorbeeld is Drenthe.

Specialisatie

Naast de fusiebewegingen tussen centrales, zijn belangwekkende verschillen in de dienstverlening tussen centrales te onderkennen. Uiteraard blijft voor elke CPA de regeling van het ambulancevervoer hoofdzakelijk, zoals bij de AC's de brandalarmering en -bestrijdingsbegeleiding kern van de activiteiten vormt. Vanuit deze primaire taak zijn – soms marginale, soms substantiële – "nevenactiviteiten" tot ontwikkeling gekomen. Van oorsprong is deze ontwikkeling veelal ingegeven door budgettaire overwegingen: betaalde dienstverlening draagt bij aan de kostendekking van de centrale. Deze nevenactiviteiten kunnen echter tot indrukwekkende proporties uitgroeien en een kwalitatieve uitbreiding van de dienstverlening betekenen. Voorbeelden zijn aansluiting van alarmsystemen voor bejaarden, artsen, RIAGG's, gemeentelijke diensten, nutsbedrijven en particuliere bedrijven. Een goede illustratie van het kwaliteitsverhogend effect is de CPA van de Gemeentekring Enschede. Daar vindt de uitvoering van de zogenaamde waarnemingsregeling en bereikbaarheidsregeling voor huisartsen plaats. Deze regelingen zijn van zorginhoudelijk belang, omdat de meldpost dirigistische bevoegdheden ten opzichte van de huisartsen kan uitoefenen (de lezer herinnert zich recente publikaties over (waarnemende)

artsen die het niet nodig vonden creperende patiënten thuis op te zoeken).

Zo kan een meldpost uitgroeien en een belangrijke bijdrage leveren aan de voorzieningssector waar hij uit voortkomt: gezondheidszorg of brandweer/rampenbestrijding.

Profielen

Uit het voorgaande blijkt dat in beginsel drie wegen openstaan voor verbetering van de kosten-kwaliteit-verhouding van meldposten en alarmcentrales; schaalvergroting, rijksbeleid ter zake, zoekt ieder zo zijn eigen route. Dat is op zich geen ramp. Het is evenwel de vraag of de drie aangegeven wegen "ongestraft" parallel kunnen worden bewandeld: een beetje van dit en een beetje van dat. Wij denken dat dit niet zonder meer het geval is, omdat de verschillende typen centrales uiteenlopende kenmerken vertonen. We kunnen dit het beste duidelijk maken met onderstaand schema.

	Schaalvergroting "technische centrale"	Integratie: "combi-centrale"	Specialisatie: "centrale met plusfuncties"
Relatie met de zorgsector	Faciliteit bedrijf voor de sector	Faciliteit bedrijf: leverancier van diensten	Integrerend onderdeel van gezondheidszorg resp. brandweer/rampenbestrijding
Afstemming op gebiedsindelingen	Grote schaal is kenmerk en prevaleert boven afstemming gebiedsindeling	Afstemming op gezondheidsregio of brandweerregio gewenst	Afstemming op Bagd- of brandweerregio vereist
Indicatie verzorgingsgebied	> 400.000 inwoners	< 300.000 à 400.000 inwoners	< 400.000 inwoners
Profiel centralisten	Normale functie-eisen van de sector	All-round centralisten (aparte opleiding)	Specialisten op het sectorterrein
Plusfuncties	Moeilijk in verband met groot-schaligheid	Moeilijk in verband met ontbreken specialistische kennis	Is kenmerk
Integreren met andere sectoren	Lastig	Is kenmerk	Niet goed mogelijk
Sterke punten	Professionele voorziening tegen lage kosten	"Complete" centrale in de eigen regio	Zorgverbetering binnen de sector
Zwakke punten	Staat ver van het lokale (soms regionale) niveau af	Soms twijfel aan professionaliteit, daarom gebrek aan draagvlak	Gevaar van door-geslagen specialisme zonder adequate kostendekking

Uit het schema blijkt dat een geïntegreerde centrale niet is samen te smelten met een specialistische centrale. En dat een (zeer) groot-schalige centrale niet tevens als geïntegreerde of als specialistische centrale kan functioneren. Betrokkenen moeten zich beargumenteerd uitspreken over het profiel

van de alarmcentrale/meldpost, dat zij nastreven. In de praktijk dreigt de discussie echter snel gedomineerd te worden door opgeschroefde sectorbelangen, het kostenaspect en touwtrekken over de vestigingsplaats. Wij spreken geen voorkeur voor een bepaald type centrale uit. **Wel moet het ons van het hart dat de soms fanatiek en emotionele weerstand in het veld – zowel van de "witte jassen" als van de "uniformen"- tegen combicentrales niet of nauwelijks met feiten (in casu operationele combicentrales) wordt gestaafd. Het is mede daarom van belang dat het politiek bestuur – dat in staat moet zijn afstand te nemen van de overtrokken sectorbelangen – zich een zelfstandig oordeel vormt over de te kiezen oplossingsrichting.**

Waar het om gaat, is een bewuste keuze voor het profiel van de centrale; is die het hart van de basisorganisatie (zenuwcentrum) of is die daarvan een geïntegreerd onderdeel dan wel een aparte faciliteit. Het bepalen van de juiste functie van een centrale hangt in concreto af van een serie factoren:

- zorgrelevante kenmerken van het gebied: populatiegegevens, voorzieningen/risicodichtheid (ziekenhuizen, gevaarlijke bedrijven)
- geografische kenmerken (afstanden, kernen, bereikbaarheid, positie centrum gemeente, stedelijk/landelijk gebied)
- bedrijfsorganisatie (de relatie tussen bestaande centrales en BAGD/brandweer, niveau personeel en verbindingen, kosten-kwaliteitverhoudingen)
- bestuurlijke verhoudingen.

Modellen

Medio 1988 hebben de samenwerkingsverbanden Berenschot gevraagd een onderzoek in te stellen naar de voordelen en haalbaarheid van schaalvergroting en integratie. Zowel sectorale varianten (bundeling AC's en bundeling CPA's apart) als integratiemodellen (combi-alarmcentrale AC/CPA) stonden ter discussie.

Voor het berekenen van de kosten/kwaliteitverhoudingen is gekeken naar het benodigde personeel op de centrale en de benodigde materiële voorzieningen. De inschatting van de kosten voor het verbidingsnetwerk heeft veel voorbereiding gevergd. Niet alleen was het nodig leveranciers in te schakelen, ook de brandweerinspectie moest eraan te pas komen voor uitleg van de BiZa-financieringsvoorwaarden.

In het onderzoeksrapport zijn – na een

eerste selectie – uiteindelijk drie modellen uitgewerkt en doorge-rekend die alle kwaliteitsverbetering met zich meebrengen. Deze modellen zullen wij kort kenschetsen.

a. Een AC en – los daarboven – een CPA, beide voor geheel Twente. Het voordeel van deze variant is de behoorlijk kostenbesparing (f 290.000,- voor de CPA en f 539.000,- voor de AC). Bovendien komt dit model dicht bij de voorkeuren van provincies, ziektekostenverzekeraars, de regionale inspectie voor de volksgezondheid en de regionale brandweerinspectie. Als nadelen gelden onder meer de gebrekkige (bestuurlijke) acceptatie; de combicentrale in Almelo zou "ontvlecht" moeten worden en de "plusfuncties" van de CPA-Enschede kunnen op de tocht komen te staan.

Beeld uit een alarmcentrale.

b. Het tweede model behelst samenvoeging van AC's, samenvoeging van de CPA's van diezelfde regio's, van de regio's Enschede en Midden-Twente enerzijds en samenvoeging en voortzetting van de RAC-Almelo in zijn huidige vorm.

Voordelen: enige kostenbesparing (f 144.-, voor de CPA en f 368.000,- voor de AC, maar geen besparing voor de RAC) en een behoorlijke (bestuurlijke) acceptatie. Nadeel is dat de kostenbesparing achterblijft bij het eerstgenoemde model. De RAC-Almelo blijft zelfstandig functioneren.

c. Het derde model ziet er ingewikkeld uit: enerzijds een samenvoeging combicentrale van Almelo met de AC's van Enschede en Midden-Twente en anderzijds fusie van de CPA's van Enschede en Midden-Twente.

Tegenover de aanmerkelijke kostenbesparing (totaal f 920.000,-) en een nieuwe CPA die verder plusfuncties kan ontwikkelen, staan forse nadelen: een nieuwe (partiële) combicentrale heeft een onduidelijk profiel. Ook in bestuurlijk opzicht heeft deze variant trekken van een kronkelconstructie.

Over de aanbevelingen van het rapport wordt momenteel overlegd in en tussen de besturen van de drie samenwerkingsverbanden.

Conclusie

Verbetering van de kosten-kwaliteitverhouding van alarmposten (CPA's en AC's) staat in de belangstelling. Daarbij worden verschillende oplossingsrichtingen ingeslagen. Bij nadere beschouwing tekenen zich drie basisprofielen af, met de volgende typering:

- vergaande schaalvergroting: "technische centrales"
- integratie (van CPA en AC eventueel ook politie): "combicentrales"
- specialisatie: centrale met uitgebreide "plusfuncties".

Deze opzet kan behulpzaam zijn om

een heldere beleidskeuze te maken. In een onderzoeksproject in de regio Twente hebben de basisprofielen een rol gespeeld in de modelontwikkeling. Elk van deze oplossingsrichtingen is in beginsel legitiem; alle drie moeten "bespreekbaar" zijn. Te snel wordt deze discussie overschaduwd door rekenmodellen die antwoord geven op de vraag: wat gaat het kosten (ook belangrijk natuurlijk) en de rituele dans rond de nieuwe vestigingsplaats.

Zorgrelevante, geografische, bedrijfsorganisatorische kenmerken en bestuurlijke verhoudingen moeten in de besluitvorming afgewogen worden. Voor de hier en daar uit de professionele hoek gehoorde geluiden, dat een bepaald basisprofiel (met name de combicentrale) bij voorbaat kwalitatief beneden de maat zou zijn, hebben wij geen steun in de praktijk kunnen vinden.

mr. F. de Zeeuw
mevr. mr. I. Y. Tan